

ΚΑΘΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΕΠΙΘΥΜΕΙ να συναντήσει μέσα στο απρόσωπο και αδιάφορο πλήθος τον δικό του αναγνώστη, ακροατή, θεατή. Κάθε θεατρικό σχήμα προσπαθεί να αποκτήσει το κοινό του, αλλιώς ποιο το νόημα; Οι μέθοδοι διαφέρουν. Μερικοί χρησιμοποιούν τη «μέθοδο της απόχνης» κυνηγώντας το θεατή τους σαν μια ωραία πεταλούδα με άτακτη πορεία και ακαταλαβίστικες βουλές. Αλλάζουν ρεπερτοριακές κατευθύνσεις, μετακινούν τον πήχη προς το «πιο λαϊκό» ή το «πιο ποιοτικό», προσφέροντας ό,τι πιστεύουν ως αρεστό στο θεατή που όλο ξεγλιστρά. Το Θέατρο Versus αντιπροτείνει μια άλλη τακτική, εκείνη της ηθικής και αισθητικής σταθερότητας, ανάγοντας ως προτεραιότητα στη λίστα των ρεπερτοριακών κριτηρίων την εσωτερική ανάγκη των δημιουργών, που αποτελούν το σχήμα να τοποθετηθούν ηθικά και αισθητικά απέναντι στις πιο καυτές περιοχές του σύγχρονου προβληματισμού. Έτσι το κοινό στο οποίο στοχεύουν αποτελείται από έναν πυρήνα ανθρώπων που αναζητούν μέσα από τη θεατρική έρευνα τη συνειδητοποίηση της πολιτικής και κοινωνικής πραγματικότητας και από μια ίσως πιο πλατιά συναγωγή ανθρώπων που ενδιαφέρονται για το αισθητικό αποτέλεσμα αυτής της πορείας του καλλιτεχνικού ακτιβισμού του Versus. Κρίνοντας τα σταθερά βήματα της συνειδητά επιλεγμένης πορείας παραστάσεις («Nordost», «Τίποτα δικό μου», «Τα ορφανά», «Rottweiler») διαπιστώνουμε ότι το επιμελημένο καλλιτεχνικό αποτέλεσμα είναι αυτό που επιτρέπει

στο θίασο να διατηρεί τη γραμμή του χωρίς να κατηγορηθεί για την υπόταξη των αισθητικών στόχων στον ηθικό ακτιβισμό του.

Στην τελευταία του παραγωγή «Rachel Corrie, μια αληθινή ιστορία» ο Μαρίνος Ανωγειριάτης αναλαμβάνει περισσότερο ρίσκο. Διασκευάζει σε θεατρικό κείμενο την ιστορία της ζωής μιας νεαρής Αμερικανοεβραίας, μέλους της International Solidarity Movement που ως ανθρώπινη ασπίδα μπροστά στην ισραηλινή μπουλντόζα έχασε τη ζωή της προστατεύοντας τα παλαιστινιακά σπίτια στη Ράφα. Μοιράζει το κείμενό του σε τρεις γυναικείες φωνές φτάνοντας σε εντυπωσιακή αποτελεσματικότητα μέσα από τη λιτή σκηνική παρουσίαση. Η Μαρία Φιλίππου δικαιώνει τις προσδοκίες που είχε δημιουργήσει με τις παλαιότερές της δουλειές, το παίξιμό της είναι διάφανα καθαρό και συναισθηματικά γεμάτο. Η Νάτια Χαράλάμπους κρατά τη νότα του ώριμου πόνου, η Παντελίτσα Μαυρογιάννη αντέχει στη δοκιμασία της απείρητης σκηνοθετικής γραμμής. Ο Ανωγειριάτης ένωσε την ανάγκη να επαναφέρει το κριτήριο της φυσικής ηθικής ενάντια στην «ηθική» του φυσικού αερίου και τη μετέφερε στο κοινό του.

«Rachel Corrie, μια αληθινή ιστορία» από το Θέατρο Versus

Διασκευή και σκηνοθεσία: Μ. Ανωγειριάτης
Σχεδιασμός φωτισμών: Αλεξάντερ Γιότοβιτς
Σκηνογραφική επιμέλεια: Μέλπω Νεοκλέους
Κοστούμια: Μιράντα Θεοδωρίδου. Κίνηση: Μαρία Κυριακίδου. Μουσική: Γιώργος Ιωάννου. Παίζουν: Ν. Χαράλάμπους, Μ. Φιλίππου, Π. Μαυρογιάννη